

GÁTI ISTVÁN

Megtorpan

Az ember lép, és megtorpan.
Kezéhez ér a fémkilincs.
Mint hűvös, régi templomban,
Hol összeér a szép s a giccs,
A máz mögött repedt az ég.
Felhőkig ér a hegytető.
Az ember összemegy, de lép,
S a cél aligha sejthető.
Egy szúnyoglábtól megriad,
Gigászi lesz az oszlopárny.
Fölébe nő a kerti pad,
S ha föltekint, sem hordja szárny.
Eszméket gyárt az üldözött.
Bódítja csók vagy áhítat,
Csak féreg ő a fű között.
Felfalni jött a másikat.
Nem fogja kéz a szédülőt.
Még lép, de újra megtorpan.
Márványkemény a léγκűszőb.
Nincs hit, nincs kő, csak templom van.

Talán

Holtomiglan,
Holtodiglan,
Hurrikánban,
Bolhafingban,
Innen kicsik,
Onnan nagyok.
Nincs bizonyosság,
Csak a vagyok.

Folyamat

Erdő lesz a palántából.

Deszka.

Barakk.

Haláltábor.

Távlat

Ha készül egy világkép,

A föld zokog vagy felvihog.

De fénylik csak szilánkként,

Ha űrbe ér a szelfibot.

